

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ

НАЦІОНАЛЬНИЙ ЮРИДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені ЯРОСЛАВА МУДРОГО

ВОРОНОВСЬКІ ЧИТАННЯ

*(ФІНАНСОВЕ ПРАВО :
СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ)*

Матеріали міжнародної науково-практичної конференції
м. Київ, 5 жовтня 2016 р.

Київ
2016

потрібно ще довго працювати, щоб він дійсно запрацював «на повну потужність».

Література:

1. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI // <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
2. Реєстр судових рішень України // <http://www.reyestr.court.gov.ua>
3. Транспортні засоби: розрахунок вартості // <http://www.me.gov.ua/Vehicles/CalculatePrice?lang=uk-UA>
4. Методика визначення середньоринкової вартості легкових автомобілів // <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/66-2016-%D0%BF/paran9#n9>

Швагер О. А.

Навчально - науковий інститут
права Сумського державного
університету, асистент кафедри
цивільно – правових дисциплін та
фінансового права

ХАРАКТЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ МОДЕЛІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ СИСТЕМИ ГАРАНТУВАННЯ ВКЛАДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ В УКРАЇНІ

На сьогоднішній день в умовах динамічного розвитку фінансового законодавства актуальним постає питання визначення окремих аспектів державного регулювання банківської діяльності загалом та діяльності суб'єктів системи гарантування вкладів фізичних осіб в Україні зокрема.

Так, визначення особливостей участі держави в забезпеченні захисту вкладів населення дозволить охарактеризувати взаємодію органів державного регулювання та Фонду гарантування вкладів фізичних осіб.

Виокремлюють такі основні форми організації системи гарантування (страхування) вкладів в світі:

- американська, коли органом страхування є Федеральна корпорація страхування депозитів, що працює під контролем державних органів (конгресу та федерального уряду) та характеризується значним рівнем самоврядування;

- німецька, коли держава безпосередньо не втручається в діяльність страхових фондів, що належать банкам-членам та вони знаходяться під управлінням відповідних галузевих союзів. За умови належного фінансування така система страхування вкладів може бути ефективнішою, однак за відсутності достатнього фінансування необхідне втручання держави;

- змішана, коли система страхування вкладів включає елементи обох вище зазначених систем.[1, с. 44]

Виходячи з вище наведеного, слід зауважити, що систему гарантування вкладів фізичних осіб в Україні слід віднести до третьої класифікації – змішаного типу. На підтвердження нашого твердження потрібно звернути увагу на інституційну складову системи організації процесу регулювання функціонування системи гарантування вкладів фізичних осіб в Україні, що у вузькому розумінні є системою органів регулювання банківської діяльності, а також сукупності банків – членів, які є складовою системи гарантування вкладів.

Законодавство України про гарантування вкладів фізичних осіб в Україні дозволяє виокремити наступні органи, що здійснюють державне регулювання системи: Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України як органи загального призначення; Національний банк України, Фонд гарантування вкладів фізичних осіб, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, Антимонопольний комітет України та інші – як органи спеціального призначення.

Взаємодія зазначених інституцій відбувається з метою забезпечення стабільності функціонування банківської системи України, підвищення ефективності системи банківського регулювання та банківського нагляду в Україні, системи гарантування вкладів фізичних осіб в Україні в умовах постійних процесів фінансової глобалізації.

Стаття 3 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб в Україні» (далі - Закон) є прямим підтвердженням на законодавчому рівні тези про віднесення національної системи гарантування вкладів до змішаного типу. Так, визначено:

- орган прямого спеціального регулювання системи – Фонд гарантування вкладів фізичних осіб в Україні (далі - Фонд);
- правовий статус Фонду;
- форми взаємодії Фонду з учасниками системи гарантування вкладів;
- форми взаємодії Фонду з державними органами - органи державної влади та Національний банк України не мають права втручатися в діяльність Фонду щодо реалізації законодавчо закріплених за ним функцій і повноважень. Взаємодія Фонду з Національним банком України та органами державної влади здійснюється в межах, визначених Законом, іншими актами законодавства;
- майнову самостійність, що виражається у тому, що Фонд має відокремлене майно, яке є об'єктом права державної власності і перебуває у його господарському віданні. Фонд є суб'єктом управління майном, самостійно володіє, користується і розпоряджається належним майном, вчиняючи стосовно нього будь-які дії (у тому числі відчуження, передача в оренду, ліквідація), що не суперечать законодавству та меті діяльності Фонду. [2]

Порушені вище питання є актуальними та потребують більш детального аналізу в наступних роботах, що дозволить зробити в майбутньому пропозиції щодо більш ефективної координації дій між суб'єктами системи гарантування вкладів фізичних осіб в Україні та надасть змоги на належному рівні підтримувати

захист прав вкладників та їх законних інтересі, зміцнити довіру до банківської системи України.

Література:

1. Аникин А.В. Защита банковских вкладчиков: Российские проблемы в свете мирового опыта/А.В.Аникин//РАН;Ин-т мировой экономики и международных отношений (Москва). – М.:Дело, 1997.- 144 с.
2. Закон України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» від 23.02.2012 № 4452-VI // Відомості Верховної Ради України від 14.12.2012 р., № 50, ст.. 564 – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/4452-17>

Шульжук Т. Р.

НДІ правового забезпечення
інноваційного розвитку
НаПрН,аспірант

ГОСПОДАРСЬКЕ ТА ФІНАНСОВЕ ПРАВО: ТОЧКИ ПЕРЕТИНУ

Незважаючи на 25-річний період розвитку законодавчого поля вітчизняної правової системи, характерною рисою такого еволюційного процесу є динамічність та взаємопов'язаність суспільних відносин як основної площини перетину різних галузей права.

Такий розвиток правового регулювання суспільних відносин постійно супроводжується нестабільністю політичної системи в Україні, яка знаходить своє закономірне відображення у відсутності будь-якої послідовності у «штампуванні» нових нормативно-правових актів, які, по своїй природі, лише обтяжують, і без того перенасичений, законодавчий масив.